

Головними стримуючими факторами зміни режиму курсоутворення в Україні є зниження цінової конкурентоспроможності товаровиробників, які реалізують продукцію як на внутрішньому, так і зовнішньому ринку; зростання валютних дисбалансів банківської системи та бізнесу; втрата курсового орієнтира для всіх макроекономічних агентів [1, с. 34].

Наслідками стратегії вільного ціноутворення національної грошової одиниці для реального сектору економіки є втрата цінової переваги для українських експортерів за спровокованого валютного демпінгу, розширення від'ємного значення торгівельного балансу у довгостроковому періоді, уповільнення темпів зростання реального внутрішнього валового продукту.

Фінансовий ринок України, який характеризується нерозвиненістю деривативних інструментів страхування валютних ризиків, і тому у разі настання несприятливих подій, наприклад, падіння ринку, останній не зможе стабілізувати ситуацію, що посилить паніку в суспільстві, та зможе спровокувати економічну кризу.

Проте основними перевагами волатильного підходу до формування національного курсу гривні є наступні: а) за дослідженнями Міжнародного валютного фонду зміна валютного курсу в Україні призводить до зміни індексу споживчих цін на 25-30%, що значно менше порівняно з іншими країнами (40-50%). Вважається, що ревальвація національної валюти сприяє 2 %-му зниженню рівня інфляції [2, с. 12]; б) приток капіталу від іноземних інвесторів за девальваційних очікувань, що здорожчує норму доходності заощаджень. Це дасть ефект збалансування рахунків поточних операцій, що зміцнить гривню у довгостроковій перспективі.

Отже, нагальним завданням на сьогодні для українського монетарного регулятора є розробка поетапного встановлення режиму гнучкого курсоутворення.

Література

1. Міщенко В. І. Гнучкий режим курсоутворення: етапи запровадження та можливі наслідки для економічного розвитку України : наук. – аналіт. матер. / В.І. Міщенко. – К. : Національний банк України. Центр наукових досліджень, 2012. – Вип. 15. – 124 с.

2. Береславська О. Особливості впливу валютного курсу на внутрішні ціни в Україні / О. Береславська // Вісник Національного банку України. – 2012. – № 3. – С. 9 – 13.

Козацька Ю.О.,
студентка
Погребний М.Д.,
студент,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Колпаков В.К., д.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Термін "управління" походить від латинського слова "administratio" (грец.-"керівництво") і в буквальному розумінні означає діяльність по керівництву будь-чим.

Управління, у широкому розумінні цього слова – це функція організованих систем різного виду, яка забезпечує збереження їх певної структури, підтримує режим діяльності, забезпечує реалізацію програмної мети діяльності.

Розрізняють управління в технічних системах (нежива природа, технічне управління), управління в біологічних системах (жива природа, біологічне управління), управління в соціальних системах (управління в суспільстві, соціальне управління). Всі три види управління пов'язані між собою. У сфері соціального управління можна розглядати управління суспільством, державне управління, управління в громадських організаціях, управління виробництвом.

Державне управління за доктринальним визначенням є видом діяльності держави, який полягає у здійсненні нею організуючого впливу на ті сфери і галузі суспільного життя, потреби функціонування і розвитку яких вимагають певного втручання держави за допомогою відповідних важелів. Головні серед них пов'язані з використанням повноважень виконавчої влади. Проте, державне управління здійснюється і за межами функціонування виконавчої влади, наприклад, на рівні державних підприємств, установ і організацій. Завдяки цьому поняття "державне управління" за змістом є ширшим, ніж поняття "виконавча влада" [1, с.104].

Тому, державне управління, слід розглядати як певний вид діяльності органів держави, яка має владний характер і передбачає насамперед організуючий і розпорядчий вплив на об'єкти управління шляхом викори-

стання певних повноважень. З цієї точки зору, державне управління має ознаки, характерні для виконавчої влади, що пов'язані з поділом державної влади на законодавчу, виконавчу та судову.

Можна виокремити такі найхарактерніші ознаки державного управління: 1) виконавчо-розпорядчий характер; 2) підзаконність; 3) масштабність та універсальність; 4) ієрархічність; 5) організуючий характер. Виконавчо-розпорядчий характер означає, що державне управління становлять два взаємопов'язаних аспекти: виконавча та розпорядча діяльність. Органи, які здійснюють державне управління, – це виконавчі структури, що й відображено в їх назві (органи виконавчої влади). Основним їх призначенням є організація виконання законодавчих актів, прийнятих парламентом, та актів глави держави. Разом з тим, реалізація даної функції є неможливою без здійснення певних розпорядчих дій. Розпорядча діяльність реалізується: по-перше, через видання загальнообов'язкових нормативно-правових актів (постанов, положень, наказів, розпоряджень тощо); по-друге, в організації виконання зазначених приписів; по-третє, в здійсненні контролю за їх виконанням [2, с.20].

Розбудова правової демократичної України зумовлює зростання ролі права, бо воно створює для цього необхідні умови: упорядкованість, визначеність, організованість, динамічність суспільних відносин. Це безпосередньо стосується й середовища державного управління, в якому практично втілюється єдність діяльності й структур апарату управління.

У державно-управлінських відносинах одним з суб'єктів завжди має бути носій державно-владних повноважень. Державно-владний характер прав і обов'язків одного із суб'єктів відносин надає цим відносинам особливого змісту.

За допомогою адміністративно-правової норми створюється такий режим управління, який формально виключає будь-яку можливість свавілля у діях суб'єкта – носія владних повноважень. Він має діяти тільки у межах праводієспроможності, встановленої правової норми.

В державному управлінні важливе місце посідає правове регулювання відносин адміністративної відповідальності. Сучасний стан цього адміністративно-правового інституту, не дивлячись на часті зміни норм Кодексу України про адміністративні правопорушення (КпАП), не відповідає належною мірою об'єктивним потребам розвитку демократичного суспільства.

Зокрема, в КпАП поняття адміністративного проступку ототож-

нюється із поняттям адміністративного правопорушення. Проте адміністративним правопорушенням визначається будь-яке порушення норм адміністративного права. Натомість адміністративний проступок – це таке порушення відповідних правових відносин або відносин що врегульовані іншими соціальними нормами, за яке законодавством передбачене адміністративне стягнення [3, с. 308].

Як бачимо, теорія управління розробляє сутнісні характеристики управління, обґрунтовує принципи, способи, форми, стиль, технологію управління, а тим самим утворює наукові основи управлінської діяльності, вивчає особливості прийняття й реалізації управлінських рішень, визначає зміст управлінських функцій.

Література

1. Битяк Ю.П., Зуй В.В. Адміністративне право (Загальна частина). – Х., 1997. – 137с.
2. Висоцький О.Ю., Висоцька О.Є., Шаров Ю.П. Основи державного управління. – Частина I. – Дніпропетровськ: НМетАУ, 2008. – 52 с.
3. Авер'янов В.Б. Державне управління в Україні: навчальний посібник. – К., 1998. – 432 с.

УДК 342.95:342.72/.73(477) (043.2)

Лапа Н.О.,
студентка

Сеник М.В.,
студент,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Колпаков В.К., д.ю.н., професор

ЮРИДИЧНІ ПІДСТАВИ ПРИПИНЕННЯ ГРОМАДЯНСТВА УКРАЇНИ, У ТОМУ ЧИСЛІ ВИХІД ІЗ ГРОМАДЯНСТВА І ВТРАТА ГРОМАДЯНСТВА

Припинення громадянства – це припинення постійного правового зв'язку особи з Українською державою.

Світовий досвід правового регулювання громадянства свідчить, що громадянство може припинятися за такими підставами: 1) в силу закону; 2) позбавлення громадянства; 3) внаслідок виходу або відмови від